

overfor det, særlig som Følge af, at Aldersgrænsen var sat ved det 65de Aar. I Agitationen, paa Møder, i den socialdemokratiske Presse er der kaldt særlig paa de daarligste Instinkter hos de gamle, hos Aldersrentenyderne. Man har talt om, hvor inhuman, hvor lurvet denne Lov var, at det var en Sultelov, en Haan, som de gamle skulde kvittere for ved de kommende Valg, ved Valget den 11. April, hvad jeg er sikker paa i nogen Maade skete med en Forventning om efter Valgene, efter Systemskiftet, at faa alt vrangt retvendt. Det var Løfterne; det var de Veksler, der blev udstedt. Men Løfterne er ikke blevet indfriet, ja i dette Tilfælde er der end ikke saa meget som gjort Forsøg derpaa, idet Aldersgrænsen i det foreliggende Lovforslag er bibeholdt ved det 65de Aar. Det hele var da efter min Formening kun Luft, Blændværk, Fata Morgana og intet som helst andet. Men Vælgerne ser det nok, ogsaa de socialdemokratiske Vælgere opdager nok en Gang Hulheden og Forlojetheden i denne Agitation og kvitterer forhaabentlig derfor. Ved Lovens endelige Vedtagelse her i Tinget kunde, som det allerede er nævnt, Socialdemokraterne ikke stemme for den, fordi Aldersgrænsen var sat ved de 65 Aar.

Naar der fra socialdemokratisk Side i Agitationen undertiden fremsættes den Paastand, at vor sociale Lovgivning er en Skamplet paa vort Folk, ja saagar et Udtryk som, at det bestaaende Danmark er en Skændsel for en civiliseret Nation, vil jeg gerne have Lov til at minde om — hvad allerede mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kragh har gjort — en Udtalelse af afdøde Folketingsmand Sabroe, som han fremsatte nede i Paris omtrent paa samme Tid, som den nævnte Udtalelse blev fremsat herhjemme, og som gik ud paa, at intet andet Land har gjort saa meget for sine gamle, fattige og svage som netop Danmark. En anden Udtalelse, fremsat for nylig af den nuværende højtærede Indenrigsminister, karakteriserer Forholdet nu, og den lød: Vi har vor sociale og humane Lovgivning langt mere udbygget end noget andet Land. Denne Udtalelse vil jeg gerne have Lov til at understrege, idet den jo i Virkeligheden fuldstændig modbeviser, tilintetgør Paastandene om Inhumanitet o. s. v. fra samme Partis Side. Saadanne Udtalelser har vi Grund til at være stolte af, for de siger Sandheden, de peger paa Kendsgerningerne, paa Realiteterne, som ingen skal forsøge paa at tilsløre. Naar der nu er fremsat et Forslag om nye Millionudgifter, ca. 20 Mill. Kr. aarlig for Stat og

Kommune, vil jeg gerne have Lov til at minde om den højtærede Indenrigsministers Udtalelse for nylig: Vi har vor sociale og humane Lovgivning langt mere udbygget end noget andet Land, og paa Grundlag deraf fremsætter jeg det Spørgsmaal til os selv, til Regeringen og til det Parti, hvoraf Regeringen er udgaaet, om det ogsaa er nødvendigt, og om vi har Raad dertil. Mig forekommer det, at vor sociale Lovgivning er stærkt belastet, og at Øjeblikket ikke er inde til yderligere Belastning.

Naar jeg alligevel gør mig til Talsmand for en Ændring af den bestaaende Lov, sker det ud fra den Betragtning, at en Ændring af denne Lov ikke bør medføre forøget Udgift, men maa hvile i sig selv. Den Ændring, som jeg kunde ønske, gaar ud paa følgende. I den Lov, vi har, er der sat en Maksimalbegrænsning for Formuen dels for Landet, dels for Provinsbyerne og dels for København, en Begrænsning, hvorefter det kan tillades et Par Mennesker at have en Formue paa 12—14—16 000 Kr. og endda faa en Ubetydelighed i Aldersrente. Skatteyderne kan ikke forstaa, at det er nødvendigt, de reagerer stærkt deroverfor, og det er let forstaaeligt. Jeg kender mange Tilfælde hjemme fra min egen Egn, hvor et saadant Par Aldersrentenydere umiddelbart efter at have hævet deres Aldersrente er gaaet hen og har sat Pengene i Sparekassen. Det turde dog vel ikke være Hensigten med en saadan Lov. Det er vanskelige finansielle Forhold, vi lever under, og derfor kan Vælgerne ikke forstaa Nødvendigheden af, at der gives Understøttelse til Folk, der har en Formue som den af mig her nævnte. I den Kommune, hvor jeg bor, Astrup-Store Arden Kommune, er Udgifterne steget med ca. 8 000 Kr. i det første Aar, hvor vi har praktiseret Aldersrenteloven, men disse ca. 8 000 Kr. kommer i det væsentlige dem til gode, der har mindre Trang, og i mange Tilfælde dem, hvor der ingen Trang er til Stede. Det er givet, at de fleste af dem, som er kommet ind under denne Lov nu, aldrig nogen Sinde havde tænkt paa, hvis Aldersunderstøttelsesloven fortsat havde bestaaet, at gaa til Kommunalbestyrelsen og forlange Understøttelse. Nu kræves der en Ændring af den bestaaende Lov, og der gøres særlig gældende, at de, som intet ejer, de, som er paa de laveste Takster, maa have noget mere. Der maa nu føres Bevis for, at det er nødvendigt, fra den Side, hvorfra denne Paastand fremføres; en socialdemokratisk Paastand her i Tinget er ikke tilstrækkelig. Men hvis det skulde vise sig at være nødvendigt, kunde jeg tænke mig det